

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA

(druhého senátu)

ze dne 9. února 2006

ve spojených věcech C-23/04 až C-25/04 (žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce Dioikitiko Protodikeio Athinon): Sfakianakis AEVE proti Elliniko Dimosio ⁽¹⁾

(Dohoda o přidružení EHS Maďarsko — Povinnost vzájemné pomoci celních orgánů — Vybrání dovozního cla po propuštění zboží v důsledku odvolání průvodních osvědčení pro dovezené výrobky ve vývozním státě)

(2006/C 86/08)

(Jednací jazyk: řečtina)

Ve spojených věcech C-23/04 až C-25/04, jejichž předmětem jsou žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podané rozhodnutími Dioikitiko Protodikeio Athinon (Řecko) ze dne 30. září 2003, došlými Soudnímu dvoru dne 26. ledna 2004, v řízeních Sfakianakis AEVE proti Elliniko Dimosio, Soudní dvůr (druhý senát), ve složení C. W. A. Timmermans, předseda senátu, J. Makarczyk, R. Silva de Lapuerta (zpravodaj), P. Küris a G. Arestis, soudci, generální advokát: P. Léger, vedoucí soudní kanceláře: M. Ferreira, vrchní rada, vydal dne 9. února 2006 rozsudek, jehož výrok je následující:

1. Článek 31 odst. 2 a článek 32 protokolu č. 4 Evropské dohody zakládající přidružení mezi Evropskými společenstvími a jejich členskými státy na jedné straně a Maďarskou republikou na druhé straně, ve znění rozhodnutí Rady přidružení mezi Evropskými společenstvími a jejich členskými státy na jedné straně a Maďarskou republikou na druhé straně č. 3/96 ze dne 28. prosince 1996, musí být vykládány v tom smyslu, že celní orgány dovozního státu jsou povinny zohlednit soudní rozhodnutí vydaná ve vývozním státě o žalobách podaných proti výsledkům kontroly platnosti průvodních osvědčení vydaných celními orgány vývozního státu, pokud byly o existenci těchto žalob a obsahu těchto rozhodnutí, a to nezávisle na skutečnosti, zda kontrola platnosti průvodních osvědčení byla, či nebyla provedena na žádost celních orgánů dovozního státu.
2. Třebaže nebyla rozhodnutí orgánů vývozního státu, jež původně vydaly osvědčení EUR.1, odvolána nebo zrušena, brání užitečný účinek zrušení cel stanoveného v Evropské dohodě zakládající přidružení mezi Evropskými společenstvími a jejich členskými státy na jedné straně a Maďarskou republikou na druhé straně, uzavřené

a schválené rozhodnutím Rady a Komise ze dne 13. prosince 1993, tomu, aby celní orgány dovozního státu vydaly předtím, než jim bude sdělen konečný výsledek žalob podaných proti závěrům kontroly po propuštění zboží, správní rozhodnutí ukládající zaplacení cla, zvýšeného o daně a pokuty.

3. Odpověď na první tři položené otázky nemůže být ovlivněna skutečností, že ani řecké celní orgány, ani maďarské celní orgány podle článku 33 uvedeného protokolu č. 4, ve znění rozhodnutí č. 3/96, nepožádaly o zasedání Výboru přidružení.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 71, 20.3.2004
Úř. věst. C 85, 3.4.2004.

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA

(prvního senátu)

ze dne 9. února 2006

ve věci C-127/04 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Spojené království): Declan O'Byrne proti Sanofi Pasteur MSD Ltd, Sanofi Pasteur SA ⁽¹⁾)

(Směrnice 85/374/EHS — Odpovědnost za vadné výrobky — Pojem „uvvedení výrobku do oběhu“ — Dodávka výrobce jím zcela vlastněné dceřiné společnosti)

(2006/C 86/09)

(Jednací jazyk: angličtina)

Ve věci C-127/04, jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Spojené království) ze dne 18. listopadu 2003, došlým Soudnímu dvoru dne 8. března 2004, v řízení Declan O'Byrne proti Sanofi Pasteur MSD Ltd, dříve Aventis Pasteur MSD Ltd, Sanofi Pasteur SA, dříve Aventis Pasteur SA, Soudní dvůr (první senát), ve složení P. Jann (zpravodaj), předseda, K. Schiemann, K. Leanerts, E. Juhász a M. Ilešič, soudci, generální advokát: L. A. Geelhoed, vedoucí soudní kanceláře: M. Ferreira, vydal dne 9. února 2006 rozsudek, jehož výrok je následující:

1) Článek 11 směrnice Rady 85/374/EHS ze dne 25. července 1985 o sblížení právních a správních předpisů členských států týkajících se odpovědnosti za vadné výrobky musí být vykládán v tom smyslu, že výrobek je uveden do oběhu, když je výrobní proces provedený výrobcem ukončen a výrobek vstupuje do procesu prodeje, kdy je nabízen veřejnosti za účelem používání nebo spotřeby.

2) Pokud je podána žaloba proti společnosti chybně považované za výrobce výrobku, ačkoliv ve skutečnosti byl výrobek vyroben jinou společností, přísluší v zásadě vnitrostátnímu právu, aby stanovilo podmínky, za kterých může dojít k záměně účastníka řízení v rámci takové žaloby. Vnitrostátní soud, který zkoumá podmínky, kterým podléhá tato záměna, musí nicméně zajistit, aby byla dodržena osobní působnost směrnice 85/374, jak je určena jejími články 1 a 3.

(¹) Úř. věst. C 106, 30.4.2004.

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA

(prvního senátu)

ze dne 16. února 2006

ve věci C-215/04 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Østre Landsret): Marius Pedersen A/S proti Miljøstyrelsen (¹)

(Odpady — Přeprava odpadů — Odpady určené k využití — Pojem „oznamovatel“ — Povinnosti oznamovatele)

(2006/C 86/10)

(Jednací jazyk: dánština)

Ve věci C-215/04, jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím Østre Landsret (Dánsko) ze dne 14. května 2004, došlým Soudnímu dvoru dne 21. května 2004, v řízení **Marius Pedersen A/S** proti **Miljøstyrelsen**, Soudní dvůr (první senát),

ve složení P. Jann, předseda senátu, K. Schiemann (zpravodaj), N. Colneric, J. N. Cunha Rodrigues a E. Levits, soudci, generální advokát: P. Léger, vedoucí soudní kanceláře: M. Ferreira, vrchní rada, vydal dne 16. února 2006 rozsudek, jehož výrok je následující:

1) Slovní spojení „tam, kde to není možné“ uvedené v čl. 2 písm. g) bod ii) nařízení Rady (EHS) č. 259/93 ze dne 1. února 1993, o dozoru nad přepravou odpadů v rámci Evropského společenství, do něj a z něj a o její kontrole, musí být vykládáno v tom smyslu, že pouhá skutečnost, že osoba je oprávněnou osobou, která odpad sbírá, jí nepropůjčuje postavení oznamovatele přepravy odpadů k jejich využití. Nicméně okolnosti, že původce odpadů není znám nebo že existuje tolik původců a podíl každého z nich je tak malý, že by bylo nepřiměřené žádat po každém z nich oznámení přepravy odpadů, mohou odůvodnit, že oprávněná osoba, která sbírá odpad, bude považována za oznamovatele přepravy odpadů k jejich využití.

2) Příslušný orgán pro odesílání má, podle čl. 7 odst. 2 a čl. 7 odst. 4 písm. a) první odrážky nařízení č. 259/93, právo vznést námitky proti přepravě odpadů, pokud neexistují informace o podmínkách zpracování těchto odpadů v přijímajícím státě. Naopak není možné od oznamovatele vyžadovat, aby prokázal, že využití v přijímajícím státě bude stejné jako využití stanovené právní úpravou odesílajícího státu.

3) Článek 6 odst. 5 první odrážka nařízení č. 259/93 musí být vykládán v tom smyslu, že požadavek informovat o složení odpadů není splněn, pokud oznamovatel uvede jednu kategorii odpadů pod názvem „elektronické odpady“.

4) Lhůta uvedená v čl. 7 odst. 2 nařízení č. 259/93 začíná běžet od odeslání potvrzení o přijetí oznámení příslušnými orgány přijímajícího státu, bez ohledu na to, že se příslušné orgány odesílajícího státu domnívají, že neobdržely veškeré informace předepsané čl. 6 odst. 5 tohoto nařízení. Překročení této lhůty má za účinek, že příslušné orgány již nemohou vznést námitky proti přepravě nebo požádat oznamovatele o doplňující informace.

(¹) Úř. věst. C 190, 24.7.2004.